

VÍLA MECHULKA

Smaragdové údolí

1/2/2026



KAPITOLA I

Ve stínu prastarých dubů Smaragdového údolí se probouzela víla Mechulka. Její šaty utkané z nejjemnějšího mechu se leskly ranní rosou a v dlouhých vlasech barvy jarní trávy jí rozkvétaly čerstvé bílé sasanky. Mechulka se lehce dotkla hladiny průzračného potůčku, na jehož dně se třpytily drahokamy jako malé hvězdy spadlé z nebe. Všude panoval konejšivý klid, doprovázený jen tichým světélkováním kouzelných hub. Najednou však Mechulka nastražila uši. Zpoza staré skloněné vrby, jejíž větve se máčely v drahokamové vodě, zaslechla podivné, tiché vzlykání. Nebyl to zvuk větru ani švitoření ptáků. Mechulka zatajila dech a opatrně roztáhla svá březová křídla, aby se podívala blíž. V jemné mlze u břehu spatřila něco, co do údolí na první pohled nepatřilo. Co se to ukrývá v šeru mezi kořeny?



KAPITOLA 2

Mechulka tiše zašeptala kouzelné slovo, které se neslo vzduchem jako lehké pohlazení. Během okamžiku se z korun stromů sneslo hejno zlatavých a modravých motýlů, jejichž křídla zářila jako malé lucerničky. „Leťte, moji milí, ukažte mi, kdo to v našem údolí pláče,“ poprosila je víla jemným hlasem. Motýli poslušně zamířili k temným kořenům staré vrby a rozptýlili šedivou mlhu. V jejich hřejivém světle Mechulka uviděla malého tvora, kterého v údolí nikdy předtím nepotkala. Byl to drobný stříbrný ježek, jehož bodlinky vypadaly jako zamrzlé paprsky měsíčního svitu. Choulil se v trávě a v tlapkách svíral něco, co vypadalo jako úlomek zapomenuté hvězdy. Jak se sem dostal a proč vypadá tak smutně? Mechulka udělala krok vpřed, když vtom se z nitra lesa ozvalo hluboké, dunivé zavrčení, které rozechvělo i ty nejmenší drahokamy v potoce.



KAPITOLA 3

Mechulka cítila, jak jí srdce buší jako křídla uvězněného ptáčka. Dunivé zavrčení se blížilo a stíny mezi stromy zhoustly. Rychle přiskočila k malému stříbrnému ježkovi a rozepjala svá březová křídla. „Neboj se, maličký,“ zašeptala tak tiše, že ji slyšel jen on. Zatřásla rameny a z jejích křídel se snesl déšť svítících březových lístků. Listy se ve vzduchu roztočily v divokém tanci, proplétaly se a spojovaly, až kolem nich vytvořily neprostupný, smaragdově zářící štít. Ochranná klenba voněla po dešti a čerstvém lese. V tu chvíli se z hustého křoví vynořily dvě velké, žhnoucí jantarové oči. Neznámý host se zastavil těsně před bariérou a hluboce vydechl, až se na štítu srazila pára. Mechulka pevně objala ježka, zatímco neznámý tvor začal pomalu obcházet jejich úkryt. Kdo se to snaží dostat dovnitř?



KAPITOLA 4

Mechulka potlačila strach a její hlas zazněl jako jemné bublání potůčku. Promluvila starobyrou řečí lesa, které rozumí každý kořen i kámen. Žhnoucí oči okamžitě zjihly a z šera vystoupil starý huňatý medvěd, moudrý strážce horských průsmyků. „Hledám jen malého poutníka, který ztratil cestu,“ zabručel medvěd konejšivě. Stříbrný ježek radostně vydechl – úlomek hvězdy, který svíral, byl ve skutečnosti kouzelným klíčem k jeho domovu na nebeské louce. Mechulka s úlevou složila svá březová křídla a sledovala, jak medvěd něžně bere ježka do tlap a odnáší ho zpět k výšinám. Smaragdové údolí se opět ponořilo do snového ticha a klidu. Víla pochopila, že strach je často jen závoj, který halí nepochopení. Skutečná odvaha tkví v laskavosti a ochotě naslouchat. V jejích vlasech právě rozkvetla nová bílá sasanka jako symbol míru a nového přátelství.